

Paraules proemials

Ara farà una quarentena d'anys, jo era Mestre de l'Escola d'Aielo de Malferit. Hi assistia un nen, Lluís Laporta de nom, fill del metge de la localitat. Era intel·ligent, era viu, era bonadós. Un parell d'anys més tard em calia fer el servei militar i, per tant, abandonar aquella escola.

Després de tants anys he retrobat el meu antic deixeble: distingit metge, notable cirurgià, escriptor d'obres mèdiques, llorejat poeta i autor d'un volum de poesies valencianes, *Flors humils del meu jardí*. Avui el doctor Laporta dóna a l'estampació un segon recull de poemes que tinc l'honor i el gust de prologar.

* * *

I tinc el gust de prologar-lo perquè el doctor Lluís Laporta sembla haver escoltat el meu crit renovellador llançat als quatre punts cardinals de les lletres valencianes de la post guerra: "¡Retornem a Llorente!", és a dir, retornem al sentiment, després d'haver comprovat que una excessiva literatura valenciana intel·lectualista, freda i decadent, carregada de cerebrals universalismes i de forçada imatgeria ja tòpica, dins les més novelles escoles poètiques, podria fer perillar el recobriment popular que, per altres qüestions, històricament és mediocre.

Aquest retorn a Llorente no vol dir mai ni incorrecció gramatical, ni apartament de la puritat lèxica. Pel contrari: aprofitament de tots els guanys lingüístics posats al servei de l'expressió que va dreta al cor per tal de guanyar la intel·ligència.

I així són els poemes que darrerament ha escrit el doctor Lluís Laporta: inspirats en temes humans, expressats en un llenguatge literàriament correcte i exhornat amb imatges poètiques suficients, clares i fresques com l'aigua d'un ullal que aflora a les vessants de la Mariola; imatges que apaguen la set poètica sense pesantor ni estragament perquè són fines, transparents i suaus, ben lluny de la disfressa del vers. En aquest cas, en els poemes de FULLES AL VENT, l'arbre sí que deixa vore el bosc; és a dir, la imatge sí que deixa vore —entendre, comprendre— el vers, ço és, el que diu i el que vol dir el poeta.

La imatgeria poètica del doctor Lluís Laporta podem considerar-la naixcuda de la millor escola llorentina. També la temàtica. (I així mateix la mètrica): Senzillesa, emoció i musicalitat, claredat d'expressió i veu abaritonada, veu d'home quallat, sabedor de tots els registres tonals amb què el cor humà pot cantar els afectes i pot dir, com en un impressionisme pictòric —pintor així mateix el doctor Laporta— totes les càlides suggerències que poden produir un paisatge exterior i un paisatge interior interpretats emocionalment per un temperament artista.

* * *

I prou. No vullc seguir, puix que estic furtant al lector un temps preciós i amb les meues paraules proemials no el deixe assaborir les múltiples belletats dels poemes que formen el present volum.

CARLES SALVADOR